

Джеймс Соул

WISHPIN

АЛГОРИТЪМЪТ НА УСПЕХА

James Soul
Wishpin
The algorithm of success

Copyright ©2008, 2011, 2015 by James Soul
All rights reserved

©Румена Градинарова, превод
©Румена Градинарова и Лилия Попова, редакция

Трето издание

©ИК „Инсайтинг“, 2011, 2015

Всички права запазени

Печат:
Лито Балкан

ISBN: 978-954-92696-1-1

Джеймс Соул

Wishpin

Алгоритъмът на успеха

Ръководство за реализиране на мечти

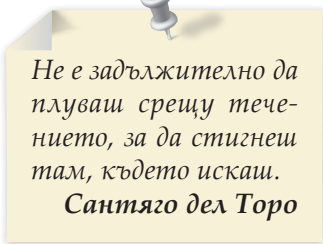
Съдържание

1. Пролог	7
2. Началото	10
3. Приказката продължава	25
4. Бъдещото настояще	36
5. Даване и получаване	44
6. Етикетите и отказването от навика да оценяваме	69
7. Качествата на съзнанието, системата от вярвания и възнамеряването	80
8. Възнамеряването в група	91
9. То и мостът VI	103
10. Пътят на най-малкото усилие и крайната цел	121
11. Благодарността	133
12. Страхове и „котвички“	144
13. Маяци в нощта	156
14. Малките величини и големите решения	173
15. Физическата енергия, личната Сила и „магическото действие“	186
16. Наблюдателят, наблюдаваното и филтърът на съзнанието	203
17. Изгарянето на ролите	226
18. Груповата сила и формулата за възнамеряване	246
19. Стъпките на Интендинг	267
20. Интеграцията	285
21. Действието на абсурда и действието на успеха	313

22. Wishpin	340
23. Епилог	361

Началото

Имало едно време... Това време не беше чак толкова отдавна. Историята ни започва в една наглед обикновена година, в началото на един необикновен век. А героите на тази история са двама приятели, които се носеха по течението на реката-живот като повечето хора. Когато по реката се появяваха водовъртежи, вълни или ги повличаха коварни подводни течения, които в живота наричаме несполуки, те започваха да надават звуци на недоволство и възмущение, да изпускат стонове на самосъжаление, да махат хаотично с ръце и да ритат яростно с крака, мислейки си, че колкото повече шум издават и колкото повече пръски създават с движенията си, толкова по-бързо ще излязат от „водовъртежите на лошия късмет“. Мислеха, че да се държат така е в реда на нещата. Всички го правеха. Всички се бореа по този начин с живота. Откакто бяха родени, всеки им внушаваше една нетърпяща възражение аксиома – че животът е борба и че по-силният винаги побеждава. Имаше и теорема от тази аксиома – светът обича победителите. Ето защо приятелите неистово се мъчеха да се отскубнат от течението на реката и да заплуват срещу него с всичките си останали сили.

Не е задължително да плуваш срещу течението, за да стигнеш там, където искаш.

Сантьяго дел Торо

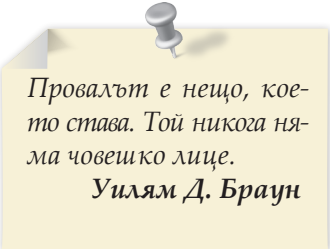
След поредния неуспех приятелите започваха да кроят планове за промяна в живота си, създаваха грандиозни схеми за нови бизнес-начинания или тръгваха да обикалят нощните клубове в търсене на нова връзка. Считаха, че животът е като лотарията и се изисква постоянство, след като за пореден път си изтеглил непечеливш билет. Всичките им сетива, мисли и надежди бяха устремени стремглаво към утрешния ден. Живееха за момента, в който ще се сбъднат мечтите им, и капризната Фортуна ще се настани трайно в живота им. Но утре никога не идваше. Плановете им се разбиваха в скалистите брегове на безучастната съдба. Принцесата, която неминуемо след някакъв брой целувки се превръщаше в жаба, се различаваше от предишната само по външния си вид и евентуално - по аромата на пар-

фюма. Новите бизнес-начинания се сриваха с по-голяма бързина и от старите. Отчаянието – този коварен саботьор, все по-често се прокрадаваше на пръсти в обезкуражените им сърца. Изобретяването на нови планове и „печеливши“ схеми им отнемаше все повече време. Гънките в мозъка им се гърчеха в безплодни опити да измислят нещо ново (но никога оригинално). Дали пък музата на вдъхновението не беше излетяла занякъде и не беше забравила да се върне? Всъщност тя някога беше ли идвала? Или я бяха объркали с приелата нейния облик Вещица на посредствеността?

Дните започнаха да се сливат в безвремието на делнична сивота. В едно наистина приятелите бяха постоянни. В неудовлетворението си от всичко. Затова не спираха да сменят нещата в живота си. Сменяха приятелките си, работите, предметите, които бяха почти нови - с още по-нови, заведенията и клубовете, кръговете от хора и познати, квартирите, града... Единият дори смени иконата на едно божество с друго, защото носело повече късмет. Животът им отпускате „хляба и маслото“ за съществуването, но им вземаше много повече. Крадеше най-ценното. Времето, с което разполагаха на тази земя, и мечтите, които повяхваха в сърцата им.

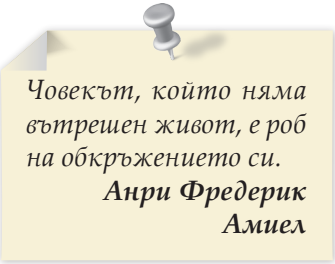
Разпозна ли в тази история, Читателю, себе си? Не се учудвам, че е така. Това е универсалната история на почти всеки човек, който на младини се втурва с пълни шепи да взема от живота. Но вместо да се изпълнят с ухаещите розови цветове на сбъднати мечти, ръцете му се оказват осеяни с рани от забитите тръни на така наречената реалност. Добре дошъл в истинския живот! Време е да пораснеш!

За повечето хора приказката свършва дотук. По този начин. И може да бъде резюмирана до заглавието на един филм от миналото - „В какво се превръщат мечтите“, както и да бъде съотнесена към почти всяка човешка съдба. Но

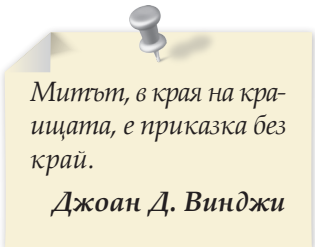
Провалът е нещо, което става. Той никога няма човешко лице.

Уилям Д. Браун

Човекът, който няма вътрешен живот, е роб на обкръжението си.

*Анри Фредерик
Амиел*

Митът, в края на краищата, е приказка без край.

Джоан Д. Винджи

за двамата приятели историята продължава и има по-различен край или по-скоро остава с отворен край, защото приказката на живота не свършва като историята, която се разказва в книгата-пазител и носител на духа й.

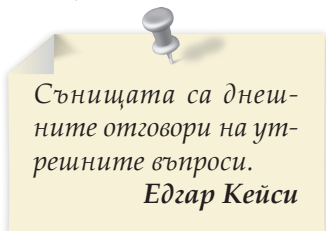
Нетърпелив си да чуеш продължението? Така да бъде! Няма да те измъчвам с излишни думи.

Късно следобед единият от приятелите се обади на другия по телефона и без да дава обяснения каза, че след час го чака в парка – място доста нетипично за срещи между тях. Бяха се разхождали много пъти на младини в същия парк, бяха разпалвали ентузиазма си с разкази за предстоящите успехи, рисувайки с думи и жестове бъдещето, което ги чака. Но от години не бяха стъпвали там. Вече бяха улегнали и повече им отиваше да ходят по снобски заведения и задимени кафенета.

„Какво ли се е случило пък този път?“ – Обезпокоен, единият от приятелите тръгна към парка, като отложи срещата си с едно момиче. – „Трябва да е нещо лошо. Досега не се е държал толкова припряно-откачено.“

Тръгнаха по една от асфалтираните алеи. Паркът се беше променил с годините. Местата, които преди бяха „техни“ – закътани от главните алеи пътеки и поляни, бяха разчистени от храстите и дърветата и бяха пълни с хора. Минаха покрай пейката, на която често медитираха като млади. Тогава търсеха Пътя не само навън, но и в себе си. Ето я и алеята, където единият приятел беше хванал за ръка първата си приятелка и неловко се беше навел за първата целувка в живота си. А това е поляната, на която правеха с момичетата пикник, озвучаван от китарите и гласовете им.

– Имах ужасен сън – започна приятелят, който беше по-искал срещата. – Сънувах, че съм стар и съм на смъртния си одър. Смъртта беше съвсем наблизо. Погледнах тялото си. Цялото беше на кафяви петна, кожата беше жълта и сбръчкана. Излъчвах немощ и безпомощност. Тогава си зададох

Сънищата са днешните отговори на утрешните въпроси.

Едгар Кейси

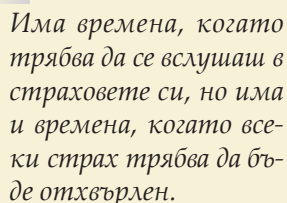
въпроса: „Какво направи в този живот?“. Отговорът не се забави: „Още един живот, преминал напразно“. А след това издъгнах. Беше така реално, както сега говоря с теб. Сякаш не беше просто сън, а някакво прозрение или може би предупреждение.

Мразовита вълна на неописуем страх премина през тялото на приятеля, който слушаше. Забравен вледеняващ ужас от детските години, който не можеше да се сравни с никое друго чувство или преживяване. Беше се срещнал със смъртта на дядо си, към когото беше много привързан. Оттогава мисълта за жената със сърпа, която безвъзвратно реже нишката между теб и обичните ти, неминуемо връщаше стария ужас. Мислеше си, че с времето е успял да го преодолее, дори да го забрави. Но явно студеният повей на страха беше само натирен в някое неосветено кътче на несъзнаваното.

– Не мога повече така да живея. Животът ми се топи като свещ, но нищо не мога да видя в мъждивата им светлина. Искам да изпитам по-различно усещане в мига на смъртта си, искам съвсем различна да е равносметката на живота ми.

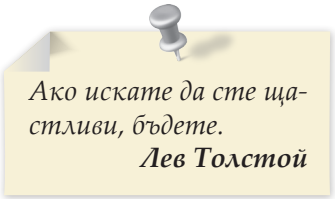
– И аз искам да е различно светоусещането ми като живея, а не само като умирам – каза другият приятел в напразен опит да потисне ледената вълна, която парализираше всяка клетка от тялото му. – Ние всъщност не живеем, ние просто съществуваме. Отдавна си мисля, че сме стигнали до задънена улица, но не виждам накъде можем да завием.

– Искам отново да се чувствам добре със самия себе си, да се радвам на малките неща, да възвърна радостта си от живота. Равносметката ми в онзи сън не се определяше от „успехите“, които съм натрупал, а от радостните мигове, които почти липсваха. Може би това е новата улица – да се стремим към нещата, които ще ни носят радост и удовлетворение. Искам да се науча да

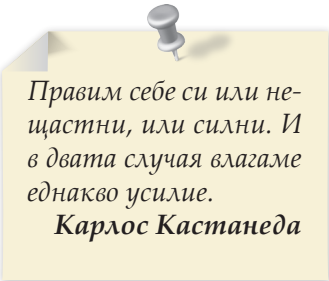
Има времена, когато трябва да се вслушаеш в страховете си, но има и времена, когато всеки страх трябва да бъде отхвърлен.

Джордж Патън

Ако искате да сте щастливи, бъдете.

Лев Толстой

Правим себе си или нещата, или силни. И в двата случая влагаме еднакво усилие.

Карлос Кастанеда

се радвам на малките неща – повтори първият приятел.

– Искам да добивам с лекота големите неща, сякаш съм на брега на Океана на изобилието – допълни вторият.

– Искам да правя нещата с ентузиазъм и да намеря Мисията в живота

си. Стига безрадостна работа, с която покривам само нуждите си.

– Искам да срещна любовта на живота си. Изтощен съм от хаотични и емоционално амортизиращи ме връзки.

– Искам да отида в Малайзия и да остана там на топло през зимата.

Дватамата се разхилиха на това неочаквано желание. Не се връзваше с грандиозните планове, които правеха до този ден.

– Аз пък искам да прекарам месец в планината в хармония с природата и със себе си, далече от всякакви хора, телефони, срещи и задължения.

– Искам сила.

– Свобода.

– Повече радост.

– Хасиенда.

– Каравана.

– Мирис на море и огън.

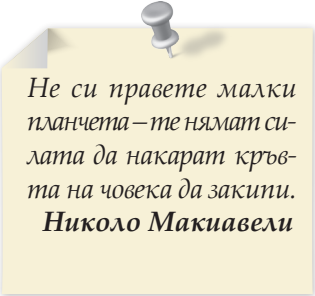
– Да разполагам с времето си.

– Да работя за себе си.

– И хобито ми да е работата ми.

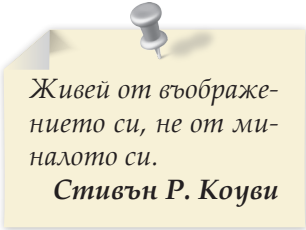
... Часовете минаваха неусетно. Неволно бяха измислили игра, която нарекоха „Искам“, а

а по-късно щяха да преименуват на „Възнамерявам.“ Тя щеше да се окаже повратният завой в живота им и един от крайъгълните камъни от къщата на промяната не само в техния живот. Жарта на едно забравено чувство беше лумнала отново сякаш от нищото в парка на младежките им

Не си правете малки планчета – те нямат силата да накарат кръвта на човека да закипи.

Николо Макиавели

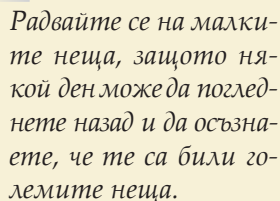

Живей от въображението си, не от миналото си.

Стивън Р. Коуви

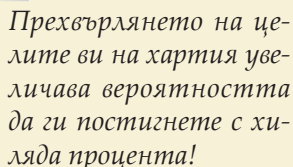
години – ентузиазмът, а той, подхранван от сухите дърва на усещането, че си жив (а не просто, че те има), се раздухваше все по-силно от ветровете-мечти на сърцето, пробудено от дългогодишната си летаргия.

Вече се свечеряваше. Между дърветата започнаха да присветват като магични феи светулките. Свежият аромат на ранно лято изпълваше въздуха. Звучаха приглушените гласове на търсещи се птици. В езерото все още плаваха новоизлюпени патета с жълтеникава перушина, сякаш излезли от детските книжки. Изпращането на деня се огласяше от странния хор на свирещи щурци и крякащи жаби. Малките неща в живота... Приятелите бяха допуснали сетивата им да се притъпят през годините на тяхното „съзряване“. Сега преоткриваха света, който ги заобикаляше.

Радвайте се на малките неща, защото някой ден може да погледнете назад и да осъзнаете, че те са били големите неща.

Боб Бролт

Прехвърлянето на целите ви на хартия увеличава вероятността да ги постигнете с хиляда процента!

Брайън Трейси

Преместиха се в едно тихо кафене близо до парка. И докато чакаха сандвичите и фреша, започнаха да пишат по салфетките на масата списъка, който озаглавиха „Искам“. Започнаха да изникват желания, зарити дълбоко в подсъзнанието, някои от които бяха насила „забравяни“ или местени в графата „неуместни“, а за съществуването на други дори не подозираха.

Някои от тях бяха забавни, други причудливи, трети ежедневни: да намеря макета на кораба с платна, който не ми купиха като дете и да го слобя сам; да започна отново да свиря на китара; да простя на близките ми за това, че са били несправедливи с мен; да тренирам тай-чи чуан и тялото ми да добие предишната си гъвкавост (като екстра да спре да ме боли гърба); да направя сайт, който няма аналог до момента и който да събира милиони единомишленици; да отслабна с петнайсет килограма; да спя под звездите на някой планински връх; да мога да пътувам насън, където